

MEMÒRIA I ACTES SOBRE PARTICIPACIÓ 2021

promogut pel GRUP DE DEBATS

És un debat que ja hem fet, de manera cíclica, en diferents moments al llarg dels anys, però que creiem que convé repetir periòdicament a fi d'actualitzar els coneixements adquirits a través de la pràctica i els que ens pot aportar la incorporació de noves sòcies al nostre espai

I que ha servit com a motor del projecte
**PARTICIPACIÓ EN CLAU DE VIDA:
EL FEMINISME COM A MOTOR DE CANVI**

presentat a l'Ajuntament aquest any relacionat amb les institucions

1.- CREACIÓ D'UN GRUP ESPECÍFIC DEL DEBAT (4 dones de diferents espais i projectes de la casa: hem fet de dinamitzadores, coordinadores i relatores (Centre Documentació, Fem Art, Espai pels drets, Xarxa Feminista ...
(Mireia Bofill, Anna Fando, Mercè Otero i Dolo Pulido

2. ESQUEMA DE DEBAT I materials i textos fonamentals de suport

1 Recorregut històric de la relació entre el moviment feminista i les institucions. Valoració de l'experiència passada tot considerant les dificultats i els possibles guanys (pros i contres) (Pluja d'idees).

Per preparar el debat, d'aquestes sessions hem utilitzat:

- el documental "La quadratura del cercle. Història del Bloc Feminista de Tarragona (1997-2001)" (2005) (<https://vimeo.com/102068323>)
- la ponència presentada per Ca la Dona al Primer Congrés de les Dones de Barcelona (1989), "Transformem la ciutat donant valor a la participació de les dones", veure enllaç: (https://bcnroc.ajuntament.barcelona.cat/jspui/bitstream/11703/105104/3/Transformem_ciutat_participacio_dones.pdf)
- i
- el text de l'Anna Bosch Pareras, "*Feminismo, nuevos paradigmas y acción gubernamental*" (2004) (reeditat dins Anna Bosch Pareras, "*Mujeres que alimentan la vida*" Icària, Barcelona, 2010) (adjuntem el text atès que no es troba online?)

i les idees i conclusions de les taules de debat i l'exposició de **FemArt** dedicades a la relació entre les artistes i les institucions artístiques, on podreu trobar més referències sobre aquest tema.

FemArt un projecte central de Ca la Dona ha dedicat a Participació un seguit de taules rodones sobre la relació entre les artistes i les institucions artístiques, on hem trobat més referències sobre aquest tem. en el marc de la Mostra "La Institució Dins Meu". que han inclos incloem al debat general

La institució art vs. les pràctiques artístiques i que podeu seguir a la web o a Instagram.

Debat

Nora Ancarola, Nancy Garín, Semíramis González, Patricia Mayayo

Tocades, però no ferides per la institució

Marina Garcés, Teo Pardo, María Ruido, Brigitte Vasallo

<https://www.femartmostra.org/2021/01/activitats-la-institucio-dins-meu.html>

2.- -: Què fem ara? ¿Quina relació tenim amb les diferents institucions: polítiques (Generalitat, Ajuntament, Diputació, partits polítics?) acadèmiques (universitats), culturals (museus, centres d'art), mèdiques (Servei de Salut)? (Intercanvi d'experiències).

-.: Conclusions. Síntesi de pros i contres.

Orientacions per a la futura relació de Ca la Dona amb les diferents institucions. (Debat obert).

Resum de les exposicions i temàtiques i actes del debat

Primer: Fer història

Història. Recopilació: On som i com és que hem arribat fins aquí? Com hem portar històricament a Ca la Dona tot aquest tema? Quins són els elements d'origen? De quina manera es van anar negociant coses? Com es va gestionar la doble militància i els càrrecs importants en els seus àmbits? Els càrrecs que van portar a les regidories, als instituts de la dona, etc. Com estem? De quina manera estem? Perquè?

Exposició i intervencions diverses:

1.-A les jornades del 1996 ja es va negociar les subvencions. El 1999, estàvem al consell de dones de l'Ajuntament. I va sorgir el primer congrés de dones. Se'ns va encarregar una ponència referent a la participació a Ca la Dona. Aquí tenim unes cintes amb part de les reunions amb aquesta ponència. Que no et trobin en el lloc on et busquen. Que siguin les institucions les que ens vinguin a veure, perquè nosaltres estem el que s'ha de fer en el lloc que s'ha de fer. El fet no és està en els òrgans de participació (que també), sinó que es requereix d'un reconeixement del treball fora de les institucions primer.

2.-Prèvia al 1996, ens pot servir de model la fira del llibre feminista. Que es on es van moure molts suports i es van buscar suports. És una experiència notable amb el tema institucional. Com deia Maria Aurèlia Capmany, sempre hi ha una contrapartida.

Podem utilitzar la legitimació que necessiten les institucions per comptar amb els seus recursos? Com hem d'actuar? Cada vegada ens utilitzen més. No només per la legitimitat sinó com a tècniques professionals gratuïtes! L'última reunió del consell de dones eren grups de treball, es va a treballar

per la institució. D'una banda, el tema de la institució i com políticament fagociten, però per altra banda els centres d'estudis han anat agafant un paper que més enllà de la política.

3.-Com neixen les institucions i les polítiques d'igualtat i quin paper haurien de tenir? Quin paper estan tenint? I analitzar la relació desigual entre la institució i el moviment feminista. No només de tècniques, si no usurpar el paper del moviment feminista. Però també per tapar-se les vergonyes. Per exemple, els manifestos oficials que es fan un encàrrec, els encarreguen com els pregons, a una dona del moviment feminista. Així, doncs, com pensem que han de ser les institucions de veritat?

4.-El cas dels centres de *planning* és paradigmàtic d'aquests termes. Va ser el principi de la fi, per mi. L'altre cas és quan a la creació de l'Institut Interuniversitari de Dones i Gènere. Que dones que no teníem títols de doctores fèiem els cursos, i després en un moment determinat la Universitat va dir que els màsters havien de tutorar-los i portar-los gent amb la titulació pertinent. Marta Segarra o Fina Birulés ho van deixar perdre.

5.-Sobre el documental "La quadratura del Cercle"

Pel·lícula sobre els centres de Planning de les dones de Tarragona. Curt del Drac Màgic

Històric

Casos concrets? Guanyos? Relacions? Agents? Associacions? Tècniques? Polítiques?

Com estem ara? Conclusions

Com neixen les polítiques d'igualtat?

Com s'han institucionalitzat treballs del moviment feminista?

Relació de Ca la Dona amb institucions

Polítics locals i de la Generalitat

acadèmica artística

1.-No cal oblidar els guanyos. I tampoc totes les dones que estan a les institucions són totes influenciades per les formes institucionals

2.-El paper del feminisme no es cobrir les necessitats, sinó demandar i agitar. Pressionar. El cas del SARA, per exemple. Aquí hi ha hagut un procés de re-municipalització en el que les condicions de les treballadores haurien de ser les mateixes que les de les treballadores de l'Ajuntament (salari, promoció vacances) i aquesta estructura ha topat frontalment amb com funcionaven abans. Ha estat un desastre. Perquè les places s'estan cobrint amb una borsa de treball qualificada, però sense experiència en gènere. Ha anat en contra del propi servei. Al final, el problema es que les dones a dins de la institució entren individualment i faria falta entrar en col·lectiu

3.-Concepte de relació, que en els anys 90 agafava força de les italianes. Una qüestió seria què ha de ser el servei públic? I la segona, com podem entrar col·lectivament a la institució i aprofitar els seus recursos? Com ha de ser públic de recursos però de control social? Una visió a favor de, hem intentat fer un diàleg de senyores.

En el consell nacional de dones s'està plantejant de deixar de dependre de l'ICD. Imagineu el que suposa, vol dir que ens quedarem sense una infraestructura de gestió. D'una banda veiem l'avantatge de l'autonomia, però per altra banda perdrem els recursos materials.

Què es guanya i que es perd amb l'autonomia i la vinculació? El temps de la institució no es el mateix que el nostre. La urgència i la importància/profunditat són elements importants. Eixos d'aquest tipus són importants pel debat.

Estructura del debat

:

- Històric
- Espai per analitzar el present
- Conclusions

Mireia Bofill

Ajuntaments democràtics, les associacions de veïns, el feminisme sorgeix de la necessitat.

Vam fer un debat sobre dones i ciutat, els anys 90, i van explicar que hi ha tres potes: 1) la gent en la seva vida quotidiana organitzada amb grups o associacions, xarxes. 2) les tècniques que han de buscar com s'organitzen les anteriors i 3) les polítiques, convertir les propostes en pressupostos i portar-les al Parlament.

La teoria del valor, tenia una consigna que era: no pensem en els materials o els límits, pensem en que volem i com ho volem.

Mercè Otero

Pluralitat i diversitat d'aquests grups. L'element empresarial dels grups joves i precarietat de joves que s'han de guanyar la vida. La idea que també hem de tenir en compte de que estem a Barcelona, a la capital.

A quines institucions ens referim?

Política

Acadèmica

Cultural

Medicina

- Professionalització del feminisme, en precarietat esta sent una sortida laboral per moltes dones. Això s'ha afegit a l'economia social i a les noves formes de cooperatives.

Ca la Dona no es oberta! És oberta a totes aquelles que respectin a tothom.

Històric. Vídeo

<https://vimeo.com/102068323>

[TAMAIA](#) un grup de la casa que porta 28 anys treballant sobre les violències masclistes no pot suportar **la situació de violència institucional**, que l'ha portat a la dissolució i que ha estat motiu de debati suport a la casa i al Consells on estem

SEGON DEBAT

Quines relació tenim amb les institucions?

Com es materialitza i amb quins organismes es fa?

MAPA

Analitzarem dos nivells

- Supervivència i economia (amb matisos segons els partits i el poder que hi hagi als organismes)

- Espais de relació

Diputació:

1) finançament

Ajuntament:

1) ICUB Subvencions

2) Organització tarima i espai públic del 8M

3) Processos de participació (Urbanística, etc.)

4) Consell de dones

5) Consell de dones del barri

6) Congressos de dones

Generalitat:

1) Parlament (consulta sobre lleis)

2) ICD (subvencions, trobades i nucli de control del consell)

3) Consell de dones (2 i 3 relacionals)

4) Departament d'ensenyament (coeducació, etc.)

5) Universitat (pràctiques, recerca, etc.)

Altres àmbits:

Educació

Àmbit judicial

Urbanisme

Religioses

Lleis:

1) Llei contra la violència masclista (ICD)

2) Llei d'igualtat de dones i homes (Mercè Otero)

3) Llei contra la LGTBI-fòbia

4) Llei d'igualtat i contra la discriminació

DINAMITZAR

Com es formalitzen les relacions?

- processos de proporcionar serveis
- participació
- demanda de recursos

Preguntes que llancem:

- Representar o participar com a col·lectiu.
- Externalització: hem de fer serveis?
- Negociació i decisió: vinculants o no vinculants

Pros i contres

El que ens aporta:

Accés a la informació

Saber com funciona l'administració

Límits de la participació quan no hi ha poder decisor

Relacions personals

Reconeixement (a la taula del Bernat, qui no hi és, no hi és comptat)

Què aportem:

Saber i experiència

Dedicació de temps

Legitimació de la institució

Crítica

Idees

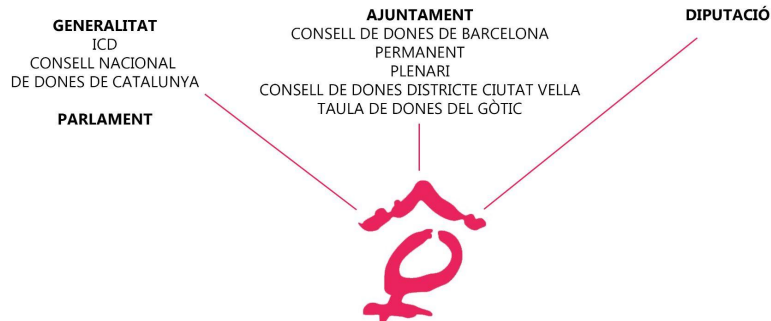
Innovació

Comunitat

Pensar el futur:

- millorar relacions?
- autonomia?

Etc.

Mapa **mutable** dels espais de relació institucional de CA LA DONA (Present)

PRIMERA SESSIO DE DEBAT

Presentació dinàmica

La història és com una espiral, passem pel mateix lloc però no de la mateixa manera (Mireia Bofill)

Dolo Pulido:

Aquest any inaugurarem aquest debats sobre el tema de la relació amb les institucions, aprofitant que FemArt havia engegat aquests debats. A Ca la Dona, ja l'hem posat sobre la taula durant molts anys, ara el volem reprendre per actualitzar-lo en el moment actual.

Hem proposat tres taules:

- La primera és una revisió sobre com ha estat el passat en relació amb institucions administracions, institucions, museus, etc. En clau de passat.
- La segona, seran reflexions sobre el present
- La tercera, serien les conclusions

Presentació de Mercè Otero:

Parlo per les circumstàncies de la vida, durant els últims 20 anys he estat una de les cares que ha representat Ca la Dona en instàncies institucionals (al Consell Nacional de Catalunya, al consell de la dona, al Consell LGTBI). Parlo, per tant des de l'experiència.

La nostra història comença l'any 1976, quan es van organitzar les primeres Jornades de la Dona, que es van organitzar a la Universitat. A mi m'agradaria saber quina va ser aquesta primera relació Universitat-feministes.

Després, m'agradaria parlar del vídeo ("La quadratura del cercle") que ens parla de la relació institucional i el feminisme en el marc de Tarragona. Dels primers anys Després, als anys 80, a Ca la Dona tenim tota una experiència amb la negociació sobre l'espai de Ca la Dona, després de la okupació. Com va ser el paper de certes dones en aquest altre episodi, del qual podem aprendre formes de negociació, pressió, i altres. La Mireia també ens recordava el moment de la fira del llibre feminista, que va ser internacional, una iniciativa que va implicar negociació i recursos amb ajuntament, generalitat i altres institucions.

Tot això son un seguit de fites que caldria revisar.

Les jornades del 1996, dels 20 anys de feminismes, una reformulació del feminisme en clau plural. En aquell moment ja hi havia dones dins les institucions amb les quals es va haver de negociar.

Tot això, és important remarcar que son experiències d'èxit. Experiències que mostren com hem sortit endavant, tot i les negociacions.

Després hi ha el text que vam elaborar per les jornades de les dones de l'ajuntament de Barcelona, congrés de dones a nivell municipal va ser pioner. Aquest document de l'any 1997 per nosaltres és molt important. En el document s'inclou no només la definició d'institució, sinó com s'entén el concepte de participació. Però tal com l'entendem nosaltres! És important per revisar si allò que es proposava en aquell document s'ha acomplert. Fins a quin punt ara estem en aquest punt. La importància de certes coses es noten quan no hi són, si no hi ha la participació de les dones. També hi ha una altra qüestió: la separació entre allò privat, allò públic i l'espai social i l'espai de les dones que estaven dins les institucions.

Tenir alguna cosa a dir, un lloc per dir-ho i tenir la força per negociar (fins i tot imposar) allò que diem; encara és actual i hem de revisar-ho a partir de les nostres fites.

El document de l'Anna Bosch, del 2004, és gairebé definitiu. Marcava un punt d'inflexió, parla d'accions funcionals, de perspectiva no neutre, accions transformadores. Diu coses com que la igualtat atempta contra la diversitat i la violència atempta contra la . També posa l'èmfasi sobre el concepte del nosaltres i les altres, sobre com hem d'encarar la diversitat del moviment feminista.

Tot això ho hem proposat per fer-vos veure unes quantes fites per a reflexionar sobre el nostre passat.

El 2006 també vam haver-se de negociar unes jornades. Unes jornades que eren molt optimistes, amb molts recursos, amb moltes activitats, etc. Després de la crisi, encara que hem de saber que nosaltres sempre hem estat en crisi, les del 2016 van ser gairebé autogestionades. Els recursos han anat pujant i baixant segons cada episodi.

A partir d'aquesta revisió, quines experiències heu tingut? En primera persona per poder tenir una sèrie d'elements que puguem recuperar a la segona sessió fer un anàlisi del que hem fet bé i el que hem fet pitjor, per encarar una tercera taula que sigui més conclusiva i propositiva, mirant endavant.

Les reflexions de FemArt, en un àmbit més acurat, han servit per recuperar per exemple la intervenció de la Patricia Mayayo, que ja va fer una breu revisió sobre aquesta trajectòria sobre els feminismes de la igualtat i de la diferència, sobre les pràctiques estratègiques i les estratègies pràctiques, la introducció de dones a la administració. Que va enriquir també el debat que proposem. En paraules de la Nora, Ca la Dona es una institució! Però no som institucionals! En aquest sentit, és molt enriquidor reconèixer la nostra pròpia de legitimació.

Espais com aquest que proposem son necessaris per posar un cert ordre que va molt bé.

Intervencions individuals (3 minuts cadascuna)

- Jo vull dir que el que havíem pensat avui és veure allò que hem guanyat i allò que hem perdut. A les experiències de la pel·lícula i els textos, expliquen i mencionen la creació d'un centre de *Planning*, la creació d'un centre d'acollida i com, després de transformar-se en un servei institucional les dones ja no s'ho senten seu. Però potser es van guanyar altres coses. El text de l'Anna Bosch explica una experiència de relació institucional que malgrat tot, va ser fructífera. La meua visió, malgrat tot, també es positiva. Crec que d'aquestes experiències hauríem d'aprendre coses. Amb la pandèmia hem vist com des de l'autoorganització és des d'on podem treballar i aconseguir. Quines lliçons hem tingut? Quin bagatge tenim? D'això en podem prendre aprenentatge.
- : Jo quan escolto a la meua germana penso que té un to massa optimista. A mi em venia el cap la negociació per tenir la casa de Ripoll. La meua impressió és que el tracte amb les institucions a nivell polític ens absorbeix moltes energies. La burocràcia en la que hem de jugar,...ens xucla energia. Per la part política, s'alimenta del que nosaltres anem elaborant. Veig molt la part negativa d'aquesta relació. La part positiva, es que hem aconseguit un espai que només ha estat possible per la persistència i per a passar per aquesta negociació. No tot es blanc o negre, es una relació molt dinàmica i ha de ser molt utilitària. xuclar, absorbir, demandar tots els recursos que necessitem. La capacitat que tenim de generar més pensament, com el que estem proposant en aquesta trobada, ens salva de que ens xuclin, perquè encara que xuclin, nosaltres seguim generant pensament.
- Per recuperar aprenentatges del vídeo de les de Tarragona. M'ha servit per entendre una reflexió sobre que en aquell moment vam demanar la responsabilitat que tenia l'estat en tema de les dones (drets reproductius, avortament, etc.); però la necessitat de que no quedin ofegades. Al passar a la xarxa de salut pública, no vam pensar en les barreres de la professionalitat que van transformar els equips, que no es van mantenir. Tota la part corporativisme va oferir llocs a gent acadèmica però no que provenia de l'expertesa.
- Nosaltres hem partit de que no definíem la nostra política en funció de les institucions. La nostra força és que el canvi serà a partir de l'autoorganització. L'idea de la irrupció de l'Anna Bosch, és clau per mi. A les institucions, exigim, irrompem, forcem, però la nostra tasca va en paral·lel. La situació contradictòria i complicada, reconeixem que hem contaminat, reconeixent que hem rebut legitimació, etc. El vídeo explica molt bé quins son els límits, llavors si nosaltres coneixem els límits podem seguir fent. En termes d'avortament, van començar a sent centres feministes, però a mans de la institució van canviar de via.

- Tant els llibres com els textos formen part de la nostra història i ens sentim reconegudes, ajuden molt a fer revista del que hem passat aquest temps. En el mateix sentit que s'ha dit, **que les pràctiques d'invitació i de irrupció, segons la participació, es molt important de tenir en compte.** Per mi, la casa de ripoll va ser una irrupció. Jo veig en general en positiu aquestes participacions, tot i que sempre no han estat com voldríem. Per exemple a l'ICD, la intenció política era que els feminismes abastessin tots els àmbits i no només un departament concret;... Hem de ser molt conscients dels límits i les contradiccions. Participar en el sentit de que les decisions siguin compartides, crec que encara ens falta molt camí per fer. Capacitat d'incidir en tenim, però des de l'administració encara continua estructurada en calaixos. A mi m'indigna, no només amb les subvencions, que el tema dones estigui en un departament, i quan has de parlar de cultura, economia, etc., t'enviïn en el departament dones, perquè continues sent part d'un col·lectiu. Aquesta estructura, el llenguatge no l'hem aconseguit trencar. i això condiona la manera en que ens relacionem amb la administració. continuem sent un col·lectiu homogeni, sense donar compte a la diversitat a ulls de l'estructura administrativa. Mereix la pena repensar els límits i veure si mereix la pena gastar tants esforços en aquesta gestió burocràtica.
- :Valorant el passat. Quan parlem de les institucions estem parlant de relacions desiguals. No tenim el mateix poder però tenim l'oportunitat d'incidir. Es veritat que vam obtenir Ca la Dona després de pressió, però estem sotmeses a l'esdevenir polític per continuar, recordem que l'edifici es va firmar per 25 anys. Els temps de les professionals no són els temps de les militants. El fet que ens hagin fet anat al seu temps es una manera de ofegar-nos. La participació acaba sent més consultives, de prendre els termòmetres de l'activisme més que constitutius. No hi ha retorn del que es diu. Nosaltres no som tècniques i a vegades recau en nosaltres una assumpció de que tenim uns coneixements tècnics que no tenim.
- Anem tirant cap a la següent taula, que tractarem el moment de l'actualitat. Volia fer una reflexió sobre l'optimisme i sobre la nostra postura d'anar cridant a les institucions sobre les mancances i allò que haurien d'arreglar. La història ens dona una certa font d'optimisme. No podeu imaginar que ha suposat tenir un espai com Ca la Dona! El feminisme auto-organitzat es la única resposta al sistema capitalista i patriarcal. El poder s'estableix sempre a partir d'una contraposició. Ens hem de situar aquí. No s'ha de tenir por en pensar que som una institució. Perquè les institucions són impulsades, les avala o les fa canviar des del poble. Ca la Dona està ben al límit entre una institució d'ordre tradicional i un ordre anti-tradicional.
- A mi m'agradaria parlar sobre la pròpia entitat de Ca la Dona. El debat serà només sobre les relacions entre Ca la Dona i les institucions externes? O també es tractarà la pròpia entitat Ca la Dona on entesa com a institució?
- Amb la meua visió de participació i relació amb les institucions, crec que hi ha un espai no reglat i no regulat que ens ha ajudat en les nostres pressions que ha estat les mobilitzacions al carrer. També s'ha de contemplar aquest fet, que ha condicionat molt la nostra relació amb les institucions i la incidència social que hem tingut. Els drets o assolir determinats drets te a veure amb les ideologies de les administracions i de la gent, són irreversibles, com mostra el vídeo, i aquests canvis de valors posen en risc els nostres drets. Crec que cada espai serveix per una cosa. Tot és necessari, és necessari estar en un espai reglat, espais de negociació fora

dels espais reglats, i uns espais de mobilització social als carrers. això es el que ens fa avançar.

- El que m'ha sorprès és el que parlàveu sobre la irrupció i la pràctica estratègica, em sembla que té a veure amb la capacitat econòmica de Ca la Dona. M'ha sorprès la reflexió sobre els límits. Què és Ca la Dona? un grup d'activistes? una institució? som una associació? M'agradaria saber quina es la definició de Ca la Dona independentment de la política institucional, que sabem que no va en lloc. Com a universitària, sempre m'he apartat de l'ús de la burocràcia. No es va enlloc amb la burocràcia.
- Mireia Bofill: Sobre el proper debat, jo crec que el proper dia es tracta d'explicar el que fem, justament per analitzar les relacions que tenim. saber on som, per al tercer debat saber cap on anem. En el debat d'avui és més de revisió històrica, però el següent volem incorporar les experiències de les dones més joves? o que menys temps porten en l'espai de Ca la Dona, es tracta de que totes ens sentim convidades a participar
- *¿Están obligadas algunas instituciones a relacionarse con nosotras económicamente? ¿Tenemos suerte de que aquellas instituciones nos apoyen? Si cambiase la política, ¿qué cambiaría de Ca la Dona? Yo vengo del movimiento de la Casa de Mujeres de Roma, con mucha mala suerte, un proyecto con dificultades económicas. ¿Somos un movimiento de autoorganización y autogestión, o dependemos de la política de otras instituciones? Para mí, cuando estaba TAMAIA, porque TAMAIA era una institución, Ca la Dona era una institución. ¿Cómo nos ven? ¿Qué representamos? ¡Se llama Ca la Dona, no Ca la Dona Feminista! Esta sería mi pregunta,*
- Jo diria que som un grup de pressió militant feminista. jo que soc de les històriques. Jo vaig participar al començament del consell de dones. Encara no hem aconseguit que la nostra presència al consell transformi el consell, no tenim la força que hauríem de tenir. La culpa la te la resistència de les institucions, no de les que anem i de la professionalització o la traça de les que hi intervenen, es la pròpia estructura del consell. Per altra banda, tenim la força de la mobilització al carrer. no és tant en la participació amable o no dins dels òrgans de participació (que no són de participació, es un ordre d'escolta) les decisions les prenen al marge nostra. la força es la mobilització al carrer. Amb la Pandèmia hem de repensar quina es la nostra força i com podem incidir al carrer.
- És important per les persones que hem arribat més tard, un espai com aquest, per entendre quin grup sou, per entendre després quin grup som.
- Hi ha un aspecte que no hem tractat, Les companyes de FemArt van fer un plantejament sobre les institucions culturals. A Ca la Dona no només tenim relació amb les institucions polítiques, sinó amb altres institucions. Quina es la nostra relació amb les forces d'ordre públic? amb l'exèrcit? amb l'acadèmia? Hi ha tot el tema de la professionalització i les titulacions. Esglésies? Hospitals i les institucions sanitàries? Totes aquelles institucions que ens travessen.
- M'agradaria parlar del documental, que hem tingut a Drac Màgic. La situació respecte aquells moments ha canviat molt, ha evolucionat moltíssim. Com heu vist allà, moltes dones dels feminismes surten dels partits polítics, de les lluites veïnals, i surten perquè allà no tenien cabuda. això avui en dia ja no s'ho poden permetre. Ens hem de recolzar. Les institucions no són inamovibles sinó que, canvien, i depèn de nosaltres si hi podem incidir mes o menys. Amb l'ICD no ha estat el mateix. A la

Marta Selva o l'Anna Solà, perquè tenien unes idees polítiques diferents. A Ca la Dona no ens podem separar mai de segons quines qüestions, Sobreviure soles, autofinançades, es una utopia, no ens ho podem permetre en aquests moments. Hem d'aprofitar les persones d'algunes institucions. Encara que canviï el color polític, no poden aturar el que dèiem sobre la mobilització al carrer. Som un grup de pressió, ens escoltaran més o menys.

- Una pregunta que ens podríem fer si la nostra pràctica política està condicionada per la nostra dependència econòmica. Si la nostra pràctica política necessita uns recursos i si tenim capacitat de tenir-ho al marge d'aquesta aportació de fons públics que també paguem nosaltres. La meua opinió és que la nostra practica política no està condicionada i que no tenim capacitat d'autogestió (encara seria més desgastant buscar aquests recursos només de la autogestió)
- A Ca la Dona som i serem el que nosaltres serem sempre. A mi em sembla que estem en aquest marge, , tot i que el que va dir la Nora a mi em va sonar molt malament. Som un grup de pressió, un espai de relació feminista, etc. però que no som una institució del patriarcat, no som una institució d'un altre món. Es possible, estem en aquest marge que ens deixa la societat. Però si que ens ho poden arrabassar, encara que ens ho prenguessin tot, tindríem força de mobilització per ocupar-ho un altre cop. Es molt important la utopia de l'autoorganització. però els impostos que nosaltres també paguem, els hem d'utilitzar per subvertir les institucions, no es una contradicció, que les juguem bé. Els recursos econòmics també son nostres i els hem de fer que s'utilitzin be,
- Jo volia recordar el document que vam fer de participació des de Ca la Dona. Una de les definicions es donar veu. Jo penso que això es molt important. Les dones ara estan a molts llocs, sostenint el mon, doncs la part de donar veu és la nostre força. Fer visible tot el que fan les dones. I no podem parar de demandar que això sigui visible les dones i allò que les dones fan i donar valor al que estem fent. No vull dir estrictament les dones, sinó totes les persones que estan sostenint el món! En aquella ponència vam fer molts esforços en penar en quins llocs estàvem. Hem de trencar amb l'idea amb que som unes necessitades. en tenim, però ens ho deuen! podem demandar el que ens pertoca. Convé de parlar i no perdre caps dels espais on ens podem visibilitzar i relacionar-nos.
- Yo creo que no somos ninguna institución, porque en las instituciones participa el patriarcado. Yo creo que Ca la Dona lleva muchos años en manos del feminismo, aunque a veces hemos estado al límite a raíz de la relación con las instituciones. Se han contaminado positivamente estos espacios administrativos. Se puede analizar el trabajo tan importante que se ha hecho, desde Ca la Dona en tantas plataformas (Consell, Plataforma por la Pau, etc.). En los sitios de la política que hemos participado hemos conseguido que algunas mujeres vinieran a nuestro espacio y proyecto. Al final, con el tiempo, veo que es muy positivo. a pesar de mi pensamiento crítico libertario, estoy orgullosa de revisar nuestra trayectoria. El dinero que negociamos es nuestro, son nuestros impuestos, nosotras regalamos el pensamiento.
- **Resum idees del debat**

Tenim 30 anys de generar pensament i debat , la tecnocràcia i la universitat han fagocitat diverses idees i les ham consolidat en canvis reals i viscuts: lleis d'avortament, divorci, etc. Nosaltres irrompem amb idees, però vivim les límits que

es marquen les institucions. L'administració funciona per calaixos, perquè respon a criteris patriarcals. Nosaltres desbordem els calaixos. Hem de valorar el treball fet i els anys viscuts. Hem viscut una relació desigual amb les institucions, sotmeses als esdeveniments polítics. Hem de continuar existint per a respondre a les institucions i per exigir les millores necessàries que desvetlla el nostre treball en el espai de participació i diàleg que construïm dia a dia

- A mi m'agradaria que Ca la Dona voldria ser un Think-Tank, però no perquè ens escoltin les institucions, sinó perquè ens escolti la gent. Jo apuntaria per aquí. Això ja ho tenim, això no es una utopia. Necessitem una certa independència econòmica. A l'acta m'agradaria que us adonéssiu de les diverses maneres d'entendre o enfocar Ca la Dona. Abans creia amb lo públic, ara no crec gens en les institucions ni en la burocràcia

--En aquets debat jo separaria el tema econòmic a quan nosaltres decidim participar en alguns òrgans. Deixar-te veure ajuda, però son dos temes diferents. Jo aspiraria a que Ca la Dona no fos cap institució. Entenc que una institució forma part d'un estatus-quo que esta acord amb algun _ . **La relació amb les institucions l'entenc com una eina més, però aquesta eina no es pot convertir en un fi, no ens pot acabar fagocitant. que no ens acapari, que ens doni força. Es el cas de l'assemblea feminista de la UB**

- **Es molt important que Ca la Dona és molt diversa, amb molts nivells de implicació i participació. Penso que s'han de mantenir tots els àmbits actius, en els àmbits que ens trobem còmodes, els Think-Tanks i els espais de relació.**
- Penso que hi ha una discussió sobre el mateix, estem dient el mateix amb diverses paraules. No podem ser una institució. Ca la Dona és una fàbrica d'idees. No podem ser la solució institucional. som el caldo de cultiu, les idees que acaben generant i forçant canvis. es un bullidor d'idees. No hem de ser una institució.
- : Quina es la nostra posició a les institucions? La famosa "governança". La institució busca la legitimitat Reconeixement mutu entre la institució i la societat, la "governança".
- Els matisos són importants. No ens han de fer por les paraules. Fa molt de temps que no teníem un espai com aquest. **Cal tenir clar que no som reformistes, no transformarem cap institució, però hem de tenir clar que hem de ser intel·ligents i reclamar el que les institucions ens deuen.** No ens ajuden, recordem-ho. La funció de Ca la Dona ha de ser contestar tot el que fan les institucions i assenyalar allò que manquen. fer coses al carrer i fer coses alteratives en cada àmbit. Coeducació
- *Pienso que somos parte del movimiento feminista y como movimiento social la relación con las instituciones históricamente es compleja, y con una dosis grande de dependencia económica lo que supone perversidad de parte de las instituciones que dan o quitan, cuando como dice Cervera y Amanda los dineros salen de la sociedad y nosotras somos un movimiento surgido de lo social. Entonces con la fuerza que ahora tenemos como movimiento feminista, exijamos más que nunca lo que económicamente nos pertenece.*
- *Somos un grupo de reflexión. Me gustaría que estas reflexiones dejen de ser teoría i pasen a la práctica. i me gustaría que seamos nosotras las que logremos cambiar las instituciones. que nuestra lucha sea cambiar lo que no nos gusta de las instituciones. Llego el momento de que la teoría logre cambiar las instituciones.*

- Deixar constància de la meua negativa absoluta de dir que Ca la Dona es una institució. Per mi totes les institucions són conservadores, jeràrquiques, etc. que tot això està en les antípodes del que Ca la Dona proposa de posar al centre la vida. Res més lluny del que jo concebo com a institució. El tema dels recursos públics, per mi es un dret. que en cap manera des de Ca la Dona s'hagin fet coses que no volíem per accedir-hi. no ens han fet modificar les nostres polítiques i pràctiques; si mes no, no hem tingut suficients recursos.
- *Creo que se ha mantenido nuestra libertad y nuestra independencia. A veces se habrán hecho concesiones, pero siempre poniendo nuestros limites*

“Instruir: Formar, donar, forjar. pot ser d’una manera o una altra”
Només per deixar-ho per la propera!

SEGONA I TERCERA SESSIO

Introducció

1er àmbit: ECONOMIA

Ajuntament, subvencions i diputació amb conveni.

Quins límits hi ha?

Autogestió- economia a partir de sòcies

2on àmbit: PARTICIPACIÓ

No es tracta d’estar si no de demanar que es fagi la feina que s’ha de fer

Organismes:

AJUNTAMENT DE BCN | Consell de Dones: Moltes entitats i associacions de dones. Algunes són entitats mixtes amb altres dinàmiques. Diversitat. No sempre fàcil de gestionar. Parts: Plenaris i permanent. A la permanent hi ha els grups amb més entitat i Ca la Dona ho som. Es tracta d’instàncies d’informació i que no són decisòries. Les votacions són consultives, no vinculants a que res es porti a terme. Es un tema de pedagogia, pressió, educació... Ara està oberta a feminismes i LGTBI, però ha estat amb altres regidories compartint amb altres col·lectius.

Abans estava la Neus ____? Des del 1998 hi està la Mercè _____, que narra la seva experiència.

Relació entre moltes agrupacions

DISCRICTE | Consell de Dones de Ciutat Vella: passa el mateix que amb l’anterior perquè és un espai més reduït. Relació amb moltes agrupacions diverses i plurals: Raval, Gòtic, Barceloneta i Ciutat vella. Hi ha molts imaginaris diversos en qüestions del turisme, altres

cultures, etc. Les reunions son molt enriquidores però no tiren gaires iniciatives endavant, perquè es un espai on es destaquen i s'informen de moltes problemàtiques.

BARRI | Taules de dones del Gòtic: Instància més petita amb, altre vegada, molta diversitat d'entitats de diversos tipus: biblioteques, casals de gent gran, etc. Traspàs i rebuda d'informació, importància de les xarxes. Costa molt compartir dinàmiques i tirar endavant projectes comuns.

GENERALITAT | Institut Català de les Dones (ICD) | Consell Nacional de Dones de Catalunya:

Moltíssimes entitats, amb mancances molt evidents d'alguns territoris. Costa molt de mantenir les delegacions pel territori, que no funcionen. Tot es consultiu i informatiu, costa tirar endavant qualsevol cosa.

Existeix un grup petit de coordinació, on hi ha més possibilitats i moviment.

Tenen un reglament de participació de quins grups hi poden participar i les condicions.

Ara es vol que el Consell no depengui de l'ICD. S'està intentant canviar i sortir d'aquest paraigua. Perquè si no està depenent de Presidència o de conselleries com assumptes socials o de benestar i família. És interessant passar cap a un ens autònom. Ara sembla que hi haurà una conselleria de dones. Hem de veure si hi participem o quines funcions tindrà aquesta conselleria.

Dintre del consell hi ha diversos grups de treball: Dones grans, temes de trobades internacionals (ONU, Beijing 95,...), etc.

Ca la Dona està a la coordinació del Consell. I a conseqüència d'això, estem al Consell Nacional LGTBI. Que la participació és molt representatiu i formal.

També estem a l'observatori de la Llei d'Igualtat (depèn de l'ICD) / Llei de Bon tracte i no discriminació

LLEIS: Estem a l'aixopluc d'una sèrie de lleis que cal recordar. Perquè companyes de Ca la Dona han estat presents a la redacció d'aquestes lleis. No es gens fàcil estar a un observatori, que estan formats per experts, no expertes. La proporció de presència de dones de base activista feminista es petitíssima comparat amb totes les instàncies acadèmiques (col·legis d'estadística, etc...) i d'expertesa que es reconeix. No hi ha un reconeixement del saber i de l'experiència del moviment feminista.

Mireia: Taules de temes específics: taula de la diversitat, la taula de la pobresa, etc. Demana uns recursos de temps. Què ens torna de tots els recursos que posem?

Compensa o no compensa?

Mercè Otero:

Jo diria que sí, perquè si no ens quedaríem al marge del marge. Hem d'estar-hi per, almenys, provocar una mala consciència, per recordar allò que no s'està fent. Tenint en compte que estem davant d'unes estructures molt potents del patriarcat, que la gent estigui atenta al que digui o opini Ca la Dona és important. Els temps són molt diversos i costen

molt de gestionar, també amb els temps propis de Ca la Dona, en moltes ocasions volen decisions amb tanta rapidesa que són impossibles de debatre.

- Casals de barri i centres cívics. A Vallcarca i a Gràcia s'ha creat una comissió de gènere. Quines relacions poden tenir Ca la Dona als casals de barri?
- El nostre temps el dediquem a la política de base, fora de les institucions. Jo crec que la nostra energia ha d'anar per fora de les institucions i volem acabar amb el patriarcat.

Jo diria que es retorna zero. A mi em costa molt de fer perquè aquestes energies també les trobem útils. El que ens dona és una relació amb altres grups que no tindríem i amb les institucions (amb les tensions i contradiccions).

Què es mes important el que entra en aquets espais o el que fem nosaltres alternatius. El que serveis es el que estem fent cada grup de base. No estic en contra, estic en contra de dedicar-li massa temps.

- Asimetria de poders dels que son les institucions i dels moviments socials. Les institucions formen part del sistema i del manteniment. Depèn de qui lideri aquestes institucions, ens pot ser mes favorables. Però la tendència es la reproducció i el sosteniment del poder. Aquesta asimetria es tradueix en els tempos (que son diferents), la institució imposarà sempre el seu temps, perquè el nostre es treball voluntari més enllà de les tasques productives i reproductives. La institució sembla que vulgui liderar el moviment feminista. La nostra participació potser hauria de buscar un equilibri entre donar i que no sens devori.
- Hi ha dones per a qui el seu feminisme, que la seva opció per fer avançar projectes, es estar a les institucions. Moltes vegades podem establir no relacions amb les institucions si no amb aquestes persones. Llibre sobre la Mari Luz de la nova política: dins del moviment de dones en sentit ampli ha agafat molt pes aquesta part, no pot ser que agafi més pes que els moviments de base. Això genera una mena de superestructures en les quals no tenim accés. Es un canvi dels temps que esta passant a tota arreu. Aquest processos participatiu treuen el debat i el coneixement ja comença a estar en un altre lloc i ja no està a la base.

Les que estem en les institucions i alhora en el moviment m'està sent molt útil en quin lloc estàs i el teu paper. Jo volia dir amb això del que ens aporta i que aportem costos i beneficis. **Des de la institució, la participació del moviment social aporta una posició crítica que des de dins no es pot formular de la mateixa manera.** La influència que tens des de dins es una i la que tens des de fora, les posicions mes crítiques, tenen mes fora si venen del moviment que no des de dintre. Des d'una independència social te molta mes capacitat de pressió. El feminisme del moviment social respecte del feminisme institucional té una influència de lideratge (per la seva independència i radicalitat) és mol més forta. Té un altre impacte, això ho hem viscut en les eleccions de rectoria a la UB. La influència que ha tingut l'assemblea feminista.

- Jo tinc l'experiència de 18 anys treballant a Ca la Dona amb TAMAIA, això ha fet que treballéssim directament amb les institucions. I això té uns resultats. Ara estic fent la participació regidoria a l'Hospitalet des de l'oposició, i això m'ha portat a moltes reflexions. Estic com a regidora amb la història del patrimoni d'Hospitalet i dels feminismes. La vida institucional. Penso que hi ha un tema amb el poder, com exercim el poder, com ens gestionem amb el poder. Això moltes vegades facilita a les institucions apropiar-se de les energies del moviment i de les dones. Des d'una banda cap a l'altre, que suposa dir les coses en una banda i una altra. Què fem amb el poder, les feministes?

No pensava que Ca la Dona tingués tanta ambició. No sé com ho fa la Mercè Otero per estar a tants llocs!

A mi m'agradaria que Ca la Dona tingués una guinda. Però fem tant, tantes coses i estem a tants llocs i sense recursos... que la independència de Ca la Dona em preocupa molt. M'agradaria saber quin es el punt central de les que estem a Ca la Dona? De vegades sembla que apuntem a tant que es queda en una goteta perduda.

- Una cosa es parlar del poder, el poder exerceix violència. Hauríem de parlar de les distincions entre autoritat i poder. En les subvencions, per exemple, cada any hem de justificar el que fem per que em donin recursos... En el cas de Ca la Dona, passa el mateix. El Centre de documentació de Ca la Dona ha de justificar la presència, l'existència i el seu manteniment en base a un apartat del que hi ha a les subvencions en l'àmbit de la lluita LGTBI!! Com grinyolen les coses! Parlem també del que suposa la violència institucional, que nosaltres patim en les subvencions.
- A Ca la Dona el treball que estem fent amb les institucions es una part del que estem fent. Estem fent tot un treball de base amb la construcció de comunitat. Això crec que es l'objectiu de crear comunitat. I la gestió de les relacions amb les institucions i l'autonomia passa i se suma aquest objectiu. L'energia de Ca la Dona es infinita.
- La cirereta es l'autonomia. I la comunitat feminista? Quin es el cost d'aquest marc de relació?
- Marc de relació amb altres dones feministes. Entesa com a una ideologia o pensament que permet incorporar a dones i identitats dissidents al patriarcat.

El cost del marc de relació seria amb les institucions. Es una de les prioritats, tot i que sempre hem d'estar alerta en revisar aquest equilibri.

- Fem de pont entre grups institucionals i altres grups extra-institucionals i als marges. La idea del pont es per passar-lo. **No podem construir ponts sense que no els travessi ningú.**
- Ca la Dona és un focus d'energia critica radical que s'ha expandit per tota arreu. Ca la Dona és lliure de patriarcat. Hem intentat expandir la saviesa de Ca la Dona i la radicalitat per tot. No hem de confondre aquesta trobada per repensar les relacions amb institucions com si fos un problema. Només volem clarificar els posicionaments i posar en dubte la manera en que les institucions plantegen aquestes relacions. No hi ha una contradicció. Hi ha un continu viure amb la paradoxa. Què fem? Quin valor té el que fem? En contra de la inèrcia conservadora/mal tractadora que tenen les institucions. No es la gran preocupació de Ca la Dona, es una de les qüestions que ens volem plantejar perquè ens treu molt de temps.

Hem d'anar superant les contradiccions secundàries. I hem d'entendre les relacions interseccionals.

- Em sembla molt significatiu com uns recursos que vam lluitar des de TAIAMA. Després no els gestionem nosaltres. D'alguna manera, des de l'altre banda, es la institució patriarcal es qui gestiona els recursos que hem generat nosaltres. Situacions d'abús i la quantitat de vegades que s'extrauen aquests recursos des de les institucions, que son recursos que enriqueixen la societat. No només als serveis, si no també als coneixements, es produeix una apropiació.
- Voldria insistir en la idea d'irrompre. En el sentit de que les que estem construint la societat volem . Les energies d'aquestes relacions em desesperen, no tant pels diners, sinó per la justificació, del perquè, etc.. la manera sabem que no passa per estar a les institucions passa per construir un moviment autònom i fort a fora. No

volem legitimat les institucions però volem agafar els recursos i aquí hi dediquem esforços amb ràbia, malestar i de vegades alegria, si hi ha reconeixement.

- Volia aterrat una mica amb tot el tema econòmic. **Hem de caminar amb les dues cames: per una banda, els diners aquells son nostres i que els que es dediquen a les dones són molt pocs, sempre estem amb els grups de les necessitats. Això es un espai de lluita, però es important.** A un teatre li donen subvencions perquè és un teatre, a les galeries d'art també, a nosaltres ens demanen unes coses... L'altre cama: malgrat tot, mantenir la nostra autonomia. El 40% el cobrim del nostres recursos propis (donatius, quotes i sòcies, activitats). Sostenir l'autonomia també es important i el compromís amb Ca la Dona.

La història de Ca la Dona es que es un espai per acollir diferents grups i projectes, toquem moltes tecles perquè volem ser així. Campanya de sòcies i compromís en mantenir l'espai.

- Jo voldria comentar. Em sembla molt important ser una veu que tinguin en compte les institucions. També crec que per poder canviar coses ens hem d'adaptar a algunes de les seves normes o lleis per canviar algunes coses. Una de les coses que em vaig apuntar es per aquest drets i per que em guieu en el com fer-ho, cap on anem? Com a moviment crec que ens hauríem de veure més. Potser els actes del 8M es podrien fer durant tot l'any i generar alguns recursos amb concerts, mobilitzacions,... recaptar fons per aquesta autonomia. Crec que hem de canviar les lleis i que hauríem de fer un grup en aquest sentit.
- Penso que el debat d'avui té més a veure amb les institucions, i no tant amb els ingressos. Però ens hi ha portat fins aquí.

A mi m'ajuda a posicionar-me aquest debat en vers les institucions, des de Ca la Dona. Ja que quan estàs dins de les institucions a vegades et perds una mica i estem desorientades amb aquelles que tenim dobles o triples rols. **M'ha agradat molt la idea de no legitimar les institucions. Que poden ser eines però que no han de ser objectius.**

La nostra independència té un preu. Potser hauríem de fer un debat de com augmentar els recursos, ja hem parlat de la campanya de sòcies, de les donacions amb incentius fiscals, herències, etc.

Per què nosaltres hem de justificar-nos i no ens donen convenis com als teatres?

A part del problema amb el poder, crec que també tenim un problema amb els diners. Fer activitats de pagament, de caire més comercial...? Hi ha un llibre de la Clara Cori sobre aquest tema dels diners.

- *Se ha hablado de autogestión. Si dependemos de alguien tendremos siempre de aceptar ciertos límites que tenemos que aguantar.*

¿Cómo entra Ca la dona dentro de los libros del poder? ¿Qué papel representa Ca la Dona a ojos del poder? ¿Qué somos? ¿Qué representamos para las instituciones? ¡No, para mis amigas feministas! ¿Qué papel desempeñamos?

Se podrían alquilar las habitaciones y buscar la autogestión vía hostelería. ¡Nos estamos alejando de la imaginación como feministas!

- *Esta pregunta tan esencial de cómo nos ven es a la vez casi imposible de contestar.*

En l'àmbit de l'Art i la Cultura, ja només en aquest àmbit, signifiquem coses molt diferents. Per tant en la sanitat, la religió, etc. és molt divers. Per tant, contestar-la es molt complicat. Si bé nosaltres som pedres a la sabata fantasmals que no veuen, ells també ho poden ser.

- Jo des de fora crec que no és una pedra. Es una muntanya. Té un poder enorme que nosaltres no rendibilitzem prou! Hem d'utilitzar el nostre poder de convicció i ser conscients del poder que representem i que tenim pocs recursos.